

# T İ T R İ Y O R S U N



Büşra KÜÇÜK

Aşağıda okuyacağınız izlenim yaklaşık 8 sene önce yazıldı...  
Anlatılanlar bir filmin yavaş çekimde gösterilen sahneleri gibi...  
Fark, burada anlatılanlar tertemiz, saflığın, tüm güzelliklerin kendini gösterdiği  
insanın gözlerini yaşartan gerçek, yaşanan duygular...  
Bu izlenimi arşivden çıkarmamızın nedeni,  
bu hafta sonu aynı okula etkinlik için gitmemiz bir yerde...  
Ama daha çok benim de şahit olduğum kavuşma sahnesinin anlatımındaki  
güzellikleri hem hatırlamak, hem de yeni gönüllülerimizin,  
özellikle bu hafta sonu projede yer alanların okuması içindi.  
İLK YAR etkinliğinin gecesinde Boyabat'ta bir çocuğun rüyasında  
"demek insanlık ölmemiş" demesini anlatan Seçkin'in izlenimi  
gibi, eşsiz duygular...  
Büşra çekinerek izlenimini yolladığında, tıpkı Seçkin gibi,  
yazmanın bu anının büyüsunü kaybedeceğini vurguluyordu...  
Belki projeleri yaşamayanların bu saflığı düşünmesi bile zor, ancak böylesine hoş  
hikayeler yaşıyoruz, yazmadığımız, anlatamadığımız...  
Hepsinin kaynağı güzel ilk yar'larımız...

Ne kadar güzel gönüllülerle çalışıyoruz...  
Sevgili Büşra'da eşsiz gönüllülerimizden, sevgi dolu yüreği ve sürekli  
gülümsemesiyle hayat verirdi hepimize... Çok özlüyoruz...

Mezuniyetine doğru yazar mısın tekrar diye sordum, başladı...  
Bitiremedi...  
Ama o başlangıcı da buraya almak gerekir...  
Hayır, hayır...  
Tekrar okuyunca hayır,  
tek sayfa da olsa onu ayrı yayınlamak gerekir...

## “ T İ T R İ Y O R S U N ...”

İlk projemdi benim Ekim-Karaman Projesi. Birçok şeyi merak ediyordum, heyecanlıyım, endişeliydim, belki de korkuyordum. Neden İlkYar’a başlar başlamaz ilk projeye kaydımı yaptırdım sorusunun cevabını verebiliyordum sadece kendime, çocuklar; onlar her şeydi benim için, özellikle yibolu çocuklar daha o yaşlarda ailelerinden ayrılmış yurda alışmaya çalışan minicik sevgi dolu yürekler onlar için yapabileceğimin en iyisini yapmalıyım diye düşünüyordum. Depo çalışmalarında sıklıkla duymuştum, “Aa bana şu yibodan mektup gelmiş.” gibisinden sözleri, özendim o sırada ne kadar güzel diye düşündüm onlarla iletişime geçebilmek onlarla mektuplaşmak; sevginin en saf haliydi bana göre. Gitmeliyim dedim içinden ben de gitmeliyim bu projeye ne kadar endişeli de olsam yaptım kaydımı. Sonra bir “mail” aldım “ekim projesi” adında ve gidiyordum ben de yibolu kardeşlerimin yanına.



Sabırsızlıkla beklediğim gün geldi, proje günüydü, uzun olmasına rağmen yolculuğun nasıl geçtiğini anlamadım. Ve sonunda Karaman Ermenek Fikret Ünlü YİBO’ya ulaştığımız. O anda titrediğimi hissediyordum çok heyecanlıyım. Otobüsten indik ve iki arkadaşımınla birlikte kız yurduna doğru koşmaya başladık onlarda bizleri camlarda bekliyorlardı, ablalarımız geldi diye haykıran bir sürü küçücük sevgi dolu yürek. Biz kapıya ulaşana kadar onlar aşağıya inmişti bile kapıdan girer girmez direk içlerine aldılar bizi boynumuza atladılar. Neredeyse hepsiyle sarıldım, ama öyle bir sarılmaktı ki o sevgi dolu sınırsız her şeyden farklı çok farklı. Rahatlamıştım kafamda ki pek çok şeyin cevabını bulabilmişim onlara sarıldığımda, ama en son olarak bir kız geldi yanıma

-Meraba Büşra abla, hoş geldin

dedi sarıldı boynuma bende sarıldım ona. Sarıldıktan sonra kollarımı tuttu o minik elleriyle

-Titriyorsun sen

dedi, ben hiç bir şey diyemedim o anda sadece

-Evet, dedim. Titriyorum.

Sonra sıcacık bir gülümseme sardı yüzünü, titreyen bir ses tonuyla

-Bu kadar mı seviyorsunuz bizi?

Bu kadar mı önemliyiz sizin için dedi ?

o anda

-Evet, bizler için çok önemlisiniz, çok değerlisiniz, sizler için buradayız

diyebildim sadece, ama o sırada bir şey düğümlendi boğazıma.

“Nasıl? dedim, nasıl düşününe biliyor bu kadar çok şeyi?” Orda sanki ben onun değil de o benim ablamdı. Sonra tekrar sarıldı bana ama ben o anı, kalbinde ki sıcaklığı, yüzünde ki gülümsemeyi ya da gözlerinde ki tebessümü yıllar boyu unutamam.



Onların dünyaları çok farklıydı tertemiz hiçbir kötülüğün, kavganın ve ayıbın olmadığı bir dünya adeta pırıl pırıl. O kadar saf ki bunu bakışlarından bile anlayabilirsiniz. Ve hiç sormadan sorgulamadan tanımadan birden içlerine alıveriyorlar sizi. Size sadece sevmek düşünüyor, sadece sevmek.. Sevgi, huzur, mutluluk hepsi bir arada ve hepsinden bolca bulunan bir dünya sunuyorlar size.

Onların sevgileri de farklıydı aslında bu zamana kadar o sevgiyi ne ailemde ne arkadaşlarımda ne de başka bir şey de bulabilmişim. Mutluluğun tanımını orda pekiştirdim, onları gördüğümde, sarıldığımda. İlk kez bu kadar çok sevildiğimi anladım. Yoktu benim hayatımda böylesine şeyler. Belki şu an pek inandırıcı gelmiyor abarttığımı düşünüyorsunuz belki, ama gerçekten bu duyguları yaşıyorsunuz fazlasıyla. Çocuklar hiçbir karşılık beklemeden sizleri tüm yüreğiyle karşılayan, sizi ilk kez görmelerine rağmen boynunuza sımsıkı sarılabilen tertemiz yürekler.



Yaptığımız etkinlikler, deneyler onları adeta büyülüyor, büyük bir şaşkınlıkla, dikkatle, merak içinde izliyorlar deney yapan abi ablalarını. Abi ablaları iyice keyifleniyorlar daha bir istekli yapıyorlar miniklerin gözlerinde ki pırıltıyı gördükçe...

“İlkyar” evet “ilkyar” ismini söylerken bile büyük bir mutluluk sarıyor bedenimi İyi ki diyorum iyi ki karşılaşmışım ilkyarla. İlkyar birden bütün hayatımı, dünyamı kapladı neredeyse ilk projem bittikten sonra hemen bir sonra ki projenin hayallerini kurmaya başladım, hafta içlerinde de hafta sonu depoya gitmenin hayallerini kurdum; gelen kitapları yibolu kardeşlerimiz için kolilemenin hayallerini, kitapları kontrol edip kolilerken aklıma ismini hatırlayamadığım bir kardeşimin sorusu geliyor hep ;

“Abla bu kitapları size ne zaman geri vericez?”

işte bu soruya

“O kitaplar artık sizin bakın etiketlerini de yapıştırmıştık sizin için haydi isimlerinizi yazın artık onlar size ait.”

demenin verdiği sevinç, mutluluk, huzur tarif bile edilemez sonra gözlerinin içi gülen sınıf dolusu minicik sevgi dolu yüreğin size bakışları ve mimikleriyle teşekkür etmesi o kadar içten o kadar sıcak ki ...

Öylesine temiz seviyorlar ki sizi yemekhanede masalarına davet ediyorlar, geceleri yatakhanelerine davet ediyorlar, zaten hep yanınız dalar proje süreci çok keyifli oluyor; bizler içinde, o minicik yürekler içinde. Fakat oradan ayrılmak çok koyuyor insana otobüse binmeden önce

“Abla seni öpebilir miyim?”,

“Abla tekrar gelicek misin buraya ?”,

“Abla bir kere daha sarılalım mı?”



diyen bir sürü gözü yaşlı, minicik kalplerinde koskoca sevgiler barından minik yürekler kalıyor geride. Veda ederken de öyle bir sarılıyorlar ki sana

“Gitme”

diyorlar ağızlarını açmadan gözyaşlarıyla sımsıkı saran kollarıyla...

“Ama gitmeliyiz bizim de okulumuz var, yarın dersimiz var ”

diyoruz, belki de bu dediğimize biz de inanmıyoruz, onları bırakmak gelmiyor içimizden, arkanızda kalan bir sürü gözü yaşlı çocuğa el sallamak. Belki de hayatımda ki en büyük hüznü yaşadım o anda. Bir yerden, birilerinden ayrılmak ilk kez bu kadar koydu bana. İlk kez sevgiyi, sevmeyi, sevilmeyi hissettim bu kadar dolu dolu, bu kadar içten.

Teşekkürler İlkYar...

Büşra KÜÇÜK

Bilgisayar Öğretimi ve Teknolojileri Eğitimi Hazırlık

<http://www.ilkyar.org.tr> [ilkyar@ilkyar.org.tr](mailto:ilkyar@ilkyar.org.tr)

çocuklarımız insanlığın umudu güzel ilk yar'larımız

güzel çocuklarımızın geleceğine güzellikler katmak için:

İş Bankası ODTÜ Şubesi (4229) 706968 TL

TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68

